

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.641 van 3 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 12 december 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 24 oktober 2007 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van het op 12 november 2007 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 9.328 van 28 maart 2008.

Gezien de repliekmemoorie.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat A. HAEGEMAN, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster verklaart op X te zijn geboren te X en van Wit-Russische nationaliteit te zijn.

Op 29 december 1998 vraagt zij aan de Belgische overheid de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Op 14 februari 2001 wordt haar procedure definitief beëindigd met een beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling genomen door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen. Op 4 november 2002 wordt het beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State verworpen bij arrest nr. 112.218.

Op 2 juli 2001 wordt ten aanzien van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 27 juli 2001 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 25 februari 2002 wordt de aanvraag door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken onontvankelijk verklaard. Op 14 maart 2006 wordt het beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State verworpen bij arrest nr. 156.328.

Op 2 januari 2006 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet. Op 24 oktober 2007 wordt de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

*“(…) In toepassing van art. 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds december 1998 in België verblijft, geïntegreerd is, Nederlandse taallessen heeft gevolgd, werkbereid is en een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 29/12/1998 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 14/02/2001 met een beslissing van ‘niet erkend’ door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, haar betekend 27/12/2001. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie.

De duur van de asielprocedure –namelijk iets minder dan 2 jaar en 2 maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02/10/2000).

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Het beroep ingesteld bij de Raad van State werd op 14/03/2006 verworpen (RvS, arrestnr. 156.326). Daarbij werkt een beroep bij de Raad van State niet schorsend en kan betrokkene zich door haar raadsman laten vertegenwoordigen.

De wet van 22/12/1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980. Het aanhalen van de wet van 1999 is geen uitzonderlijke omstandigheid.

Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven, in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers geruime tijd in haar land van herkomst en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien staat het betrokkene vrij beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om zo eventuele financiële steun en de nodige documenten te bekomen voor de terugreis.

Wat betreft de problemen die betrokkene zou hebben gehad in het land van herkomst: dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene hier geen bewijzen van voorlegt. Het is aan betrokkene om haar beweringen te staven met op zijn minst een begin van bewijs. Dus blijft het bij een bewering waar we geen geloof aan kunnen hechten. Bijgevolg blijkt niet dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art 3 van het EVRM. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds in haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoekschrift om machtiging tot verblijf met betrekking tot de Conventie van Genève, wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Dat verzoekster nog steeds zwaar psychisch lijdt aan de gevolgen van datgene wat zij meemaakt in haar land van herkomst, kan niet als een uitzonderlijke omstandigheid aanvaard worden, daar betrokkene in huidige aanvraag geen medisch attest voorlegt. Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijk of vernederende behandeling wanneer en geen adequate behandeling is in haar land van herkomst. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/38/EG, noch op het artikel 3EVRM.

Dat betrokkene niet over de nodige documenten beschikt om terug te keren naar het land van herkomst, kan niet weerhouden worden als uitzonderlijke omstandigheid daar betrokken hiervoor beroep dan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Ook blijkt niet uit het verzoekschrift dat betrokken pogingen ondernam bij de ambassade van haar van herkomst om aan de nodige documenten te geraken. (...)"

2. Rechtspleging

Verzoekster vraagt haar het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand toe te kennen.

De Raad kan geen gerechtskosten opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand toekennen. Het verzoek wordt om die reden verworpen.

3. Ontvankelijkheid van het beroep

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift en de toegevoegde stukken blijkt dat verzoekster eigenlijk twee beslissingen aanvecht met name de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 24 oktober 2007 waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 12 november 2007 ter kennis werd gebracht. Verzoekster voert echter

geen middelen aan tegen het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, zodat het beroep tegen dit bevel onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep.

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 6, 7, 9 en meer bepaald, 9.2, 9bis en 9.3 van de Vreemdelingenwet en de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Verzoekster voert tevens een onvoldoende en onjuiste motivering, een gebrek aan zorg en voorzichtigheid, een manifeste beoordelingsfout en de schending van het gelijkheidsbeginsel aan.

Vooreerst stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op een schending van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, gezien zij haar aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf indiende op 2 januari 2006 en het KB van 27 april 2007 de inwerkingtreding van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, dat werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij wet van 15 september 2006, op 1 juni 2007 heeft vastgesteld. Bovendien diende verzoekster zelf een aanvraag in op grond van 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet gezien er van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet nog geen sprake was. De bestreden beslissing werd terecht genomen op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist het hoofdmotief van de bestreden beslissing dat erin bestaat dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen. Zij meent dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd die rechtvaardigen dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in België kan indienen.

Het ten tijde van verzoeksters' aanvraag om machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in het ten tijde van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf geldende artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen

om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9, 3de lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat verzoekster geen onderscheid maakt tussen de elementen die zouden kunnen verantwoorden dat zij haar aanvraag niet in haar land van herkomst kan indienen, als tussen de elementen om de afgifte van een verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, m.a.w. de elementen ten gronde.

In haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 december 2005 stelt verzoekster *“de eerste reden waarom verzoekster in de onmogelijkheid is haar aanvraag vanuit het buitenland te doen is gelegen in het feit dat zij een procedure indiende bij de Raad van State en dat zij vanuit het buitenland haar verdediging niet correct zal kunnen opvolgen”*. Verder stelt verzoekster in dezelfde aanvraag dat een vertrek uit België de rechten van verdediging volledig zou uithollen. Voorts verwijst verzoekster naar het feit dat zij zeer goed geïntegreerd is in België, dat zij in haar land van herkomst niet beschikt over familie of contacten, dat zij ingevolge haar huwelijk met een man van Afrikaanse afkomst werd uitgesloten uit het normaal sociaal leven, dat haar basisrechten op een eerbaar leven in haar land van herkomst niet gegarandeerd zijn en dat dit los staat van haar situatie als kandidaat-vluchteling, dat zij nog steeds zwaar psychisch lijdt aan de gevolgen van datgene wat zij meemaakt in haar land van herkomst, dat zij nog steeds geen nieuws heeft van haar dochttertje en echtgenoot, dat zij een gestoffeerd dossier bijbracht waaruit haar vele bindingen met België blijken, o.a. haar kennis van de Nederlandse taal, het volgen van lessen, de aanbeveling van de Bisschoppelijke vicaris, de bevestigingen van diverse Belgen en de werkbereidheid van verzoekster, dat zij inmiddels reeds 8 jaar in België verblijft en dat in de wet van 1999 een langdurig verblijf op zich als bijzondere omstandigheid aangemerkt werd en dat het dan ook getuigt van goed en consequent bestuur om ook buiten het kader van deze wet rekening te houden met dit element.

De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

“- De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

- Het feit dat betrokkene sinds december 1998 in België verblijft, geïntegreerd is, Nederlandse taallessen heeft gevolgd, werkbereid is en een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend.

- Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 29/12/1998 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 14/02/2001 met een beslissing van ‘niet erkend’ door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, haar betekend 27/12/2001. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie.

- De duur van de asielprocedure –namelijk iets minder dan 2 jaar en 2 maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02/10/2000).

- De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

- Het beroep ingesteld bij de Raad van State werd op 14/03/2006 verworpen (RvS, arrestnr. 156.326). Daarbij werkt een beroep bij de Raad van State niet schorsend en kan betrokkene zich door haar raadsman laten vertegenwoordigen.

- De wet van 22/12/1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980. Het aanhalen van de wet van 1999 is geen uitzonderlijke omstandigheid.

- Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven, in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers geruime tijd in haar land van herkomst en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien staat het betrokkene vrij beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om zo eventuele financiële steun en de nodige documenten te bekomen voor de terugreis.

- Wat betreft de problemen die betrokkene zou hebben gehad in het land van herkomst: dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene hier geen bewijzen van voorlegt. Het is aan betrokkene om haar beweringen te staven met op zijn minst een begin van bewijs. Dus blijft het bij een bewering waar we geen geloof aan kunnen hechten. Bijgevolg blijkt niet dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art 3 van het EVRM. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds in haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoekschrift om machtiging tot verblijf met betrekking tot de Conventie van Genève, wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

- Dat verzoekster nog steeds zwaar psychisch lijdt aan de gevolgen van datgene wat zij meemaakt in haar land van herkomst, kan niet als een uitzonderlijke omstandigheid aanvaard worden, daar betrokkene in huidige aanvraag geen medisch attest voorlegt. Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijk of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/38/EG, noch op het artikel 3EVRM.

- Dat betrokkene niet over de nodige documenten beschikt om terug te keren naar het land van herkomst, kan niet weerhouden worden als uitzonderlijke omstandigheid daar betrokken hiervoor beroep dan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Ook blijkt niet uit het verzoekschrift dat betrokken pogingen ondernam bij de ambassade van haar van herkomst om aan de nodige documenten te geraken.”

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen wordt dan ook niet aangetoond.

In een eerste onderdeel voert verzoekster aan dat de gemachtigde van de minister verkeerdelijk beweert dat verzoekster in haar land van herkomst nog over familie en bekenden zou beschikken waar zij onderdak en hulp zou kunnen krijgen. Reeds tijdens haar vluchtelingenprocedure, waarvan de stukken zich in het dossier zouden moeten bevinden, haalde verzoekster aan dat zij na de verdwijning van haar man en dochtertje alleen op de wereld stond, dat zij ingevolge haar huwelijk met een (zwarte) man alle banden met vrienden en kennissen verloor en dat zij als enig kind na het overlijden van haar ouders niet meer over familie beschikt in haar land van herkomst. De minister maakt dan ook een manifeste appreciatiefout en vertrekt van verkeerde premissen, gezien verzoekster wel degelijk in de onmogelijkheid is naar haar land van herkomst terug te gaan en aldaar een aanvraag 9.2 in te dienen. Bovendien suggereert de gemachtigde van de minister ten onrechte een verzoek tot verblijf op grond van artikel 9.2 in te dienen gezien 9.2 niet zoiets als een humanitair visum voorziet.

De verwerende partij motiveerde hieromtrent het volgende:

“Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven, in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers geruime tijd in haar land van herkomst en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien staat het betrokkene vrij beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om zo eventuele financiële steun en de nodige documenten te bekomen voor de terugreis.”

De Raad wijst erop dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot zijn bevoegdheid behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekster verwijst naar haar asielprocedure om aan te tonen dat zij geen banden meer heeft met vrienden en kennissen in haar land van herkomst en stelt dat zij alleen op de wereld stond. Uit de beslissing van de Commissaris-generaal van 15 september 2000 tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling blijkt dat er aan verzoeksters asielrelaas totaal geen geloof kan worden gehecht. Verzoeksters verwijzing naar dit ongeloofwaardig asielrelaas maakt niet aannemelijk dat ze geen vrienden of kennissen meer heeft in haar land van herkomst. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat verwerende partij van mening was dat het onwaarschijnlijk is dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven, in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Ook van het feit dat ze enig kind is en haar ouders overleden zijn, brengt zij geen enkel bewijs naar voren. Verzoeksters bewering dat zij bij niemand in haar land van herkomst terecht kan betreft dan ook een blote bewering, die op zich de wettigheid van de bestreden beslissing niet kan aantasten. In zoverre verzoekster stelt dat er niet zoiets als een "humanitair visum" bestaat, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat de verwerende partij dit ook niet stelt in de bestreden beslissing. Zoals hierboven reeds werd besproken dient een duidelijk onderscheid gemaakt te worden tussen de elementen die een aanvraag vanuit België kunnen rechtvaardigen en tussen de elementen die de gegrondheid van de aanvraag betreffen. In casu heeft de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken enkel geoordeeld over de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekster. Aangezien hij van oordeel is dat verzoekster geen valabele argumenten heeft aangehaald ter rechtvaardiging van het indienen van een aanvraag in België, diende hij zich nog niet uit te spreken over de gegrondheid van haar aanvraag. Pas wanneer de aanvraag op een ontvankelijke wijze is ingediend zal de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de gegrondheid van de aanvraag onderzoeken.

In een tweede onderdeel stelt verzoekster dat de argumentatie van de gemachtigde van de minister met betrekking tot verzoeksters verwijzing naar de bijzondere regularisatiewet van 1999 niet afdoende is, gezien zij meent dat indien de minister in 1999 een zesjarig illegaal verblijf als een uitzonderlijke situatie aanzag om zelfs een bijzondere regularisatiewet te stemmen, eenzelfde termijn van 6 jaar illegaal verblijf, anno 2007, eveneens als een uitzonderlijke omstandigheid in aanmerking dient te worden genomen. Verzoekster meent dat de handelwijze van de gemachtigde van de minister om deze reden ongrondwettelijk is en dat minstens een prejudiciële vraag zou moeten gesteld worden aan het Grondwettelijk Hof – Arbitragehof.

Er dient te worden opgemerkt dat de regularisatieprocedure conform artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en conform de Regularisatiewet wel degelijk twee onderscheiden procedures zijn. De regularisatiewet is een gunstmaatregel en een uitzondering die meer welomschreven omstandigheden en striktere voorwaarden bevat dan het gemeen recht vervat in de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoekster haar aanvraag heeft ingediend op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, kon verzoekster zich in het kader van de door haar ingestelde procedure conform artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet niet, zelfs niet naar analogie, beroepen op de criteria van de Regularisatiewet (R.v.St. nr. 168.256, 26 februari 2007). De minister heeft in alle redelijkheid geoordeeld dat de verwijzing naar de Regularisatiewet niet dienend was. Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Op het verzoek van verzoekster om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof dient niet te worden ingegaan vermits het antwoord op deze vraag, zoals hoger aangetoond, niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen en de uitspraak vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State, gezien artikel 26 §2, 2°, 2de lid van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, bepaalt dat "*Het rechtscollege waarvan de*

beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, (niet gehouden is een prejudiciële vraag te stellen)(...), wanneer het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel, een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.”

In een derde onderdeel stelt verzoekster dat zij om verschillende redenen meende dat zij in de onmogelijkheid was haar aanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

- Ten eerste heeft zij nog een procedure lopende bij de Raad van State waarvoor zij in het land dient te zijn om haar rechten van verdediging correct te laten verlopen. De motivering als zou verzoekster zich door een raadsman kunnen laten vertegenwoordigen zonder dat dit haar rechten zou schaden kan niet weerhouden worden, gezien een afwezigheid van belang wordt vastgesteld zodra het land verlaten werd.
- Ten tweede is verzoekster van oordeel dat haar basisrechten op een eerbaar leven in haar land van herkomst niet gegarandeerd zijn en dit volstrekt onafhankelijk van haar situatie als kandidaat-vluchteling. Verzoekster is van oordeel dat de minister niet antwoordde op het argument dat hij niet blind mag zijn voor de gevolgen van zijn beslissing, indien deze inhoudt of voor gevolg zal hebben dat de basismensenrechten geschonden zullen worden.
- Ten derde stelt verzoekster dat zij een gestoffeerd dossier bijgebracht waaruit haar vele bindingen met België blijken, o.a. haar kennis van de Nederlandse taal, evenals het volgen van lessen, de aanbeveling van de Bisschoppelijke vicaris, bevestigingen van diverse Belgen en de werkbereidheid van verzoekster. Op al deze argumenten wordt niet geantwoord, verzoekster meent dat uit de bestreden beslissing niet kan afgeleid worden dat de gemachtigde van de minister met alle elementen van haar aanvraag rekening heeft gehouden.
- Ten vierde meent verzoekster dat zij wel degelijk een medisch attest aan haar bundel voegde. Bovendien liet de afwezigheid van een medisch attest de minister niet toe om na verloop van jaren, de aanvraag eenvoudig af te wijzen, gezien de minister immers over ad hoc documenten beschikt, alsook over een medische staf die de door kandidaat-regularisatie aangevoerde medische onmogelijkheden onderzoekt. De minister verwierp dit aspect van de aanvraag zonder enig onderzoek, wat geen zorgvuldige, noch gebruikelijke wijze van handelen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken in de bestreden beslissing geheel terecht stelt dat het beroep *“ingesteld bij de Raad van State op 14/03/2006 werd verworpen (RvSt, arrestnr. 156.326).”* Daarnaast stelde de gemachtigde dat *“een beroep bij de Raad van State niet schorsend werkt en dat betrokkene zich door haar raadsman kan laten vertegenwoordigen.”* Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing was er aldus geen enkel beroep van verzoekster meer hangende bij de Raad van State, verzoeksters rechten van verdediging komen dan ook op geen enkele wijze in het gedrang. De zinsnede dat verzoekster zich kan laten vertegenwoordigen door haar raadsman betreft dan ook een overtollig motief. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing om deze reden onwettig is.

Met betrekking tot verzoeksters argument dat de minister over het hoofd heeft gezien dat haar basisrechten op een eerbaar leven in haar land van herkomst niet gegarandeerd zijn, onafhankelijk van haar situatie als kandidaat-vluchteling, dient te worden vastgesteld dat verzoekster zich in haar aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf beperkt heeft tot een herhaling van de feiten van haar asielrelaas. Verzoekster concretiseert deze zin echter niet, noch brengt zij enig bewijs naar voren dat zouden kunnen aantonen dat haar basisrechten op een eerbaar leven in haar land van herkomst niet gegarandeerd zijn. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken oordeelde dan ook terecht dat de aangehaalde elementen ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf met betrekking tot de

Conventie van Genève geen andere beoordeling dan die van de asielinstanties wettigen en dat verzoekster geen enkel bewijs naar voren brengt, zodat er ook geen schending is van artikel 3 EVRM. In zoverre verzoekster stelt dat de minister niet antwoordt op het argument dat hij niet blind mag zijn voor de gevolgen van zijn beslissing, indien deze inhoudt of voor gevolg zal hebben dat de basismensenrechten geschonden zullen worden, dient de Raad vast te stellen dat verzoekster dit argument niet heeft opgeworpen in haar aanvraag, zodat de minister hier niet op kon antwoorden. Evenwel dient te worden vastgesteld dat de elementen die door verzoekster werden aangebracht wel degelijk ook “onafhankelijk van haar asielrelaas” werden onderzocht.

Waar verzoekster stelt dat niet geantwoord werd op al de door haar aangehaalde elementen met betrekking tot haar integratie, kan verzoekster niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt duidelijk vermeld dat de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 lid 2 van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds uiteengezet, mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Verzoekster geeft geen redenen op waarom het voor haar ingevolge haar integratie, met name kennis van de Nederlandse taal, het volgen van lessen, de aanbeveling van de Bisschoppelijke vicaris, getuigenissen van diverse Belgen, haar werkbereidheid, bijzonder moeilijk, zoniet onmogelijk is om haar aanvraag in het buitenland in te dienen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het verkrijgen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken kon dan ook redelijkerwijs concluderen dat de elementen van integratie op zich niet uitzonderlijk zijn en verder het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, 2de lid van de Vreemdelingenwet.

Daar waar verzoekster stelt dat zij wel degelijk een medisch attest bij haar bundel voegde stelt de Raad vast dat het om een blote bewering gaat. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat er een medisch attest werd neergelegd. Verzoekster verwees in haar aanvraag wel naar het feit dat zij nog steeds zwaar psychisch lijdt aan de gevolgen van datgene wat zij meemaakte in haar land van herkomst, maar voegde geen medisch attest toe. Verweerder motiveerde het volgende:

“Dat verzoekster nog steeds zwaar psychisch lijdt aan de gevolgen van datgene wat zij meemaakt in haar land van herkomst, kan niet als een uitzonderlijke omstandigheid aanvaard worden, daar betrokkene in huidige aanvraag geen medisch attest voorlegt. Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en blijkt niet dat betrokkene lijdt aan en ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijk of vernederende behandeling wanneer en geen adequate behandeling is in haar land van herkomst. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/38/EG, noch op het artikel 3EVRM.”

In zoverre verzoekster nog stelt dat bovendien de afwezigheid van een medisch attest de minister niet toeliet om na verloop van jaren, de aanvraag eenvoudig af te wijzen, gezien de minister immers over ad hoc documenten beschikt, alsook over een medische staf die de door kandidaat-regularisatie aangevoerde medische onmogelijkheden onderzoekt, en dat de minister dit aspect van de aanvraag verwierp zonder enig onderzoek, wat geen zorgvuldige, noch gebruikelijke wijze van handelen is, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat er van verzoekster ook enige zorgvuldigheid mag worden verwacht. Het is aan verzoekster om het bewijs of minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van de buitengewone omstandigheden die er zouden bestaan in haren hoofde. De gemachtigde van

de minister van Binnenlandse Zaken handelde niet onzorgvuldig door vast te stellen dat verzoekster geen medisch attest voorlegde en dat er derhalve geen bewijs is dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM of van de richtlijn 2004/38/EG.

Uit bovenstaande is gebleken dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing afdoende motiveerde, zorgvuldig tewerk is gegaan en er geen sprake is van een manifeste appreciatiefout. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken oordeelde op redelijke wijze dat de aanvraag op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

De in de repliekmemoire aangevoerde manifeste appreciatiefout waarbij zij stelt dat *“conform de besprekingen in de schoot van de regering LETERM I zij wel degelijk in de voorwaarden valt, die als de facto en de iure als bijzondere omstandigheid aanzien moeten worden. Zij verwijst meer bepaald naar de lange duur van haar verblijf in België”* kan niet worden gevolgd. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster verwijst naar besprekingen in de schoot van de regering die nog niet eens in een concrete wettekst zijn omgezet, zodat niet kan worden ingezien hoe deze nog niet geconcretiseerde besprekingen, mogelijk intenties, tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden. Bovendien betreft dit gegevens die dateren van na de bestreden beslissing en die dus niet gekend waren door de administratie, zodat deze er ook geen rekening mee kon houden bij haar beoordeling.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. CAMU.